

Над Долиною Мумі-тролів панувала холодна зимова ніч. Нависало майже чорне небо, сніг голубувато іскрився у місячному сяйві. Море спало під кригою, а глибоко під землею сонно сопіли дрібні звірята — їм снилася весна.

Сніг наче периною огортав будиночок Мумі-тролів. Усередині, уклавшись навколо найбільшої кахляної грубки, родина Мумі-тролів поринула у довгу зимову сплячку.

Вони спали від листопада до квітня, як і всі їхні прародичі.

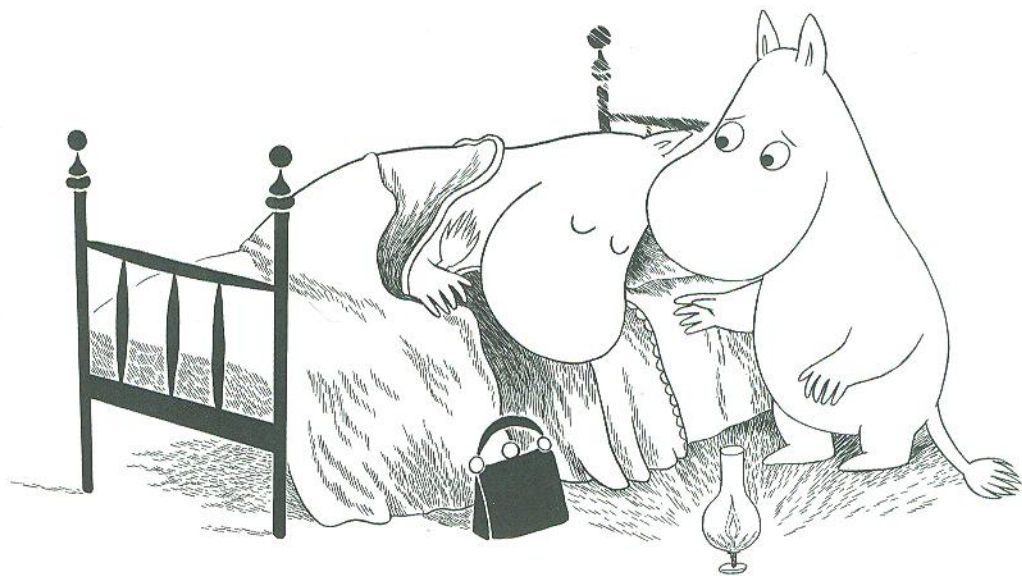
У вікно прокрався промінчик місяця. Трохи поблукав кімнаткою і зупинився на личку Мумі-троля. А тоді сталося те, чого раніше ніколи не траплялося: Мумі-троль прокинувся і вже не міг більше заснути!

Він здивовано глянув на місячне сяйво та на кришталіки інію на шибці. Зрештою, виліз із-під ковдри й потупцяв до маминого ліжка. Легенько посмикав її за вухо, але мама не прокинулася, навпаки, згорнулася нічим не примітним калачиком.

— Мамо! Прокидайся! — покликав Мумі-троль, тягнучи з мами ковдру.

Проте мама не прокинулася, бо ніяк не могла прокинутися.

Мумі-троль почувався страшенно самотнім. Він вмостився на килимку біля її ліжка. Довга зимова ніч тривала далі.

На світанку Мумі-троль вирішив роздивитися навколо. Можливо, ще хтось не спить?

Він спробував відчинити вхідні двері, однак вони міцно примерзли. Тоді він помчав на горище, відчинив дахове віконце і виліз на дах. Холодне повітря вдарило в личко. Йому забило подих. Він скотився дахівкою донизу й поринув у щось біле й холодне.

— Сніг, — прошепотів Мумі-троль.

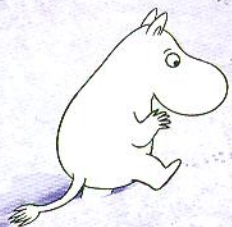
Він чув розповіді про сніг. Долина вже не була зеленою. Довкруги тиша, ніде ані шелесне.

«Лише я не сплю», — подумав Мумі-троль.

Раптом він помітив у снігу сліди маленьких-малесеньких лапок. Мумі-тролеві нараз стало гаряче від китички хвоста аж до вух.

— Почекай! — крикнув він.

Насилу бредучи снігом, він почвалав по сліду в ліс. Сліди петляли туди й сюди, ніби не могли визначитися, куди ж їм простувати. Але він швидко забув про сліди, бо просто перед ним стояв незнайомий білий кінь.

Мумі-троль ввічливо привітався, проте кінь навіть не ворухнувся. Тоді він завважив, що кінь зліплений зі снігу.

Несподівано з-за дерев з'явилася Вітрогонка з двома відрами води в руках.

— Я принесла води з річки, щоб облити коня, — сказала вона. — Він замерзне й стане крижаним. А коли прийде велика холоднеча, кінь собі помчить і вже більше ніколи не повернеться.

Мумі-троль трохи помовчав, а тоді промовив:

— Я не розумію снігу.

— Я теж, — відповіла Вітрогонка. — Усі вважають його холодним, але якщо з нього збудувати хатинку, то він стає теплим. Він може бути м'яким, а може бути твердішим за камінь. Усе дуже непевно, і саме це мене заспокоює.

Мумі-троль далі насилу побрів незрозумілим снігом. О, як він тужив за сонячним промінням і зеленими деревами Мумі-долини!

